

nemilost komunizma do aktuelnog neprijateljstva i bombardovanja srpskog naroda radioaktivnim materijalima NATO-pakta. Imajući u vidu osnovne strateške ciljeve SAD i mondijalizma, danas nije moguće ni zamisliti nikakav kompromis između odgovarajućih i srpskih interesa.

U stanju kakvo trpi, srpski narod danas je bez i jednog jedinog pouzdanog a jakog saveznika te mu preostaje jedino mobilizacija delotvornog pesimizma u perspektivi stvaranja saveza pravoslavnih naroda koji su i najugroženiji te prvi na udaru mondijalističke osvajačke i nekolonijalne sile. Izvesno je da takav politički, kulturni, duhovni, ekonomski pa i vojni savez pravoslavnih naroda iziskuje – kao *conditio sine qua non* – preuzimanje uzurpirane vlasti u Rusiji od strane legitimnih predstavnika ruskog naroda i preporod ruske države. Za takav uslov i istorijski trenutak valja biti spreman kako bi prilika bila iskorišćena a ne propuštena.

Među sadržajima Načertanija izvesno je sasvim neaktuelno zalaganje za monarhijski oblik države legitimističkog kova. Dinastija Karađorđevića je pala na temeljni istorijskim ispitima a aktuelni i sasvim postranjeni pobornici obnove monarhije imaju u vidu samo njen demokratsko-degenerativni ili dekorativni a ne verodostojni, legitimistički i delotvorni oblik. Uostalom, po svemu sudeći, u optici Garašanina, nasledna monarhija je puko sredstvo državotvornog cilja višeg reda: trajnog narodnog i državnog jedinstva. Drugim rečima rečeno, on se zalagao za naslednu monarhiju kao sredstvo državnog centralizma, zazirući, s pravom, od centrifugalnih poriva svojstvenih ne samo srpskim elitama već i narodu. Potonje istorijsko iskustvo mnogo strašnijih međusrpskih deoba potpuno potvrđuje opravdanost Garašininovog zalaganja za snažnu, centralistiku državu Srba, sposobnu da prevlada sve klasne i ideološke, regionalne i subnacionalne sukobe i deobe. Uostalom, kako savremena politička scena Evrope svedoči, jedino nemačka nacija raspolaže snagom nacionalne svesti i homogenosti koja prevladava sva iskušenja federalnog uređenja države i odgovarajuće sukobe interesa. Ako srpski narod nije u stanju da stekne analognu snagu nacionalnog jedinstva i solidarnosti – centralizam iz Načertanija je jedina alternativa održanja i razvoja države.